

Sygn. akt IV CSK 263/20

POSTANOWIENIE

Dnia 17 marca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marcin Łochowski

w sprawie z wniosku K. G.
przy uczestnictwie J. B., A. C., Z. G., R. Z. i Wójta Gminy S.
o rozgraniczenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 17 marca 2021 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestników postępowania A. C. i R. Z.
od postanowienia Sądu Okręgowego w B.
z dnia 24 września 2019 r., sygn. akt II Ca (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza solidarnie od A. C. i R. Z. na rzecz K. G. kwotę 360 (trzysta sześćdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Uczestnicy postępowania A. C. i R. C. wnieśli skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w B. z 24 września 2019 r., wnosząc o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uczestnicy postępowania powołali się na istnienie potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości dotyczących „obowiązku działania przez Sąd Okręgowy (i

także dalej i Sąd Rejonowy) z urzędu”, co do kryterium ustalenia stanu prawnego nieruchomości.

W odpowiedzi na skargę wnioskodawczynie wniosła o oddalenie skargi kasacyjnej w całości oraz o zasądzenie od uczestników postępowania na jej rzecz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania m.in, jeżeli w sprawie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2). Ponadto zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c., określającym wymogi formalne skargi kasacyjnej, skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie. Wniosek o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej został oparty na istnieniu potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów.

Powołanie się na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wskazania przepisu prawa, którego wykładnia budzi wątpliwości, określenia zakresu koniecznej wykładni, wykazania, że wątpliwości interpretacyjne mają poważny charakter i wymagają zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy, a jeżeli podstawą wniosku w tym zakresie jest twierdzenie o występujących w orzecznictwie sądowym rozbieżnościach wynikających z dokonywania przez sądy różnej wykładni przepisu, konieczne jest wskazanie rozbieżnych orzeczeń, dokonanie ich analizy i wykazanie, że rozbieżność wynika z różnej wykładni przepisu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 15 października 2002 r., II CZ 102/02; z 28 marca 2007 r., II CSK 84/07; z 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07 i z 8 lipca 2008 r., I CSK 111/08).

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania skarżący nie wskazali konkretnie, jaki przepis prawa budzi sygnalizowane wątpliwości interpretacyjne. Nie jest natomiast rolą Sądu Najwyższego doszukiwanie się takich informacji w treści uzasadnienia skargi kasacyjnej. Skarżący, powołując się na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., sugerują również, jakoby w sprawie

istniało zagadnienie prawne („Podsumowując ten wątek próby odnalezienia odpowiedzi na zagadnienie prawne oraz wykładnię zastosowaną w treści przywołanych orzeczeń Sądu Najwyższego co do przebiegu granic dotyczących fragmentu nieruchomości, na którym posadowiony jest budynek okazały się zawodne”). Zagadnienie to, pomijając niedopuszczalność łączenia uzasadnienia przyczyn przyjęcia skargi kasacyjnej z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i pkt 2 k.p.c., nie zostało jednak przez skarżących w ogóle sformułowane. Taka konstrukcja wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania dyskwalifikuje skargę na samym wstępie.

Według Sądu Najwyższego, nie ma przy tym innych przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej uczestników postępowania do rozpoznania, w szczególności nieważności postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i zgodnie z art. 520 § 3 k.p.c. oraz § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 5 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. 2015, poz. 1800 ze zm.) zasądził od uczestników postępowania solidarnie na rzecz wnioskodawczynie kwotę 360 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.